

Хартія туризму.

Схвалена у 1985 р. на VI сесії Генеральної асамблеї Всесвітньої туристської організації

Стаття I

1. Право кожної людини на відпочинок і дозвілля, включаючи право на розумне обмеження робочого дня та на оплачувану періодичну відпустку, а також право вільно пересуватися без обмежень, крім тих, які передбачені законом, визнається в усьому світі.

2. Використання цього права становить чинник соціальної рівноваги і підвищення національного і загального свідомості.

Стаття II

Як наслідок цього права, держави повинні розробляти і проводити політику, спрямовану на забезпечення гармонійного розвитку внутрішнього і міжнародного туризму, а також займатися організацією відпочинку на благо всіх тих, хто ним користується.

Стаття III

З цією метою державам слід:

а) сприяти упорядкованому і гармонійного зростання як внутрішнього, так і міжнародного туризму;

б) наводити туристську політику у відповідність з політикою загального розвитку, проводиться на різних рівнях - місцевому, регіональному, національному і міжнародному, і розширювати співробітництво в галузі туризму як на двосторонній, так і на багатосторонній основі, включаючи для цієї мети також можливості Всесвітньої туристської організації;

в) приділяти належну увагу принципам Манільській декларації зі світового туризму і Документом Акапулько «при розробці і здійсненні, де це доречно, своєї політики, планів і програм в галузі туризму відповідно зі своїми національними пріоритетами і в рамках програми Всесвітньої туристської роботи організації»;

г) сприяти вживанню заходів, що дозволяють кожному брати участь у внутрішньому і міжнародному туризмі, особливо за допомогою регулювання робочого часу і дозвілля, встановлення або поліпшення системи щорічних оплачуваних відпусток і рівномірного розподілу днів таких відпусток протягом року, а також приділення особливої уваги молодіжному туризму, туризму людей похилого віку та людей з фізичними вадами;

д) захищати в інтересах теперішнього та майбутніх поколінь туристську середу, що, включаючи в себе людину, природу, суспільні відносини і культуру, є надбанням всього людства.

Стаття IV

Державам слід також:

а) сприяти доступу туристів - громадян своїх країн та іноземних туристів до суспільного надбання відвідуваних місць, застосовуючи положення існуючих документів щодо спрощення формальностей, випущених Організацією Об'єднаних Націй, Міжнародною організацією цивільної авіації, Міжнародної морської організацією, Радою митного співробітництва або будь-

якою іншою організацією, зокрема Всесвітньої туристської організацією, з урахуванням постійного скорочення обмежень на подорожі;

б) сприяти зростанню туристичного свідомості і сприяти контактам відвідувачів з місцевим населенням з метою поліпшення взаєморозуміння та взаємної збагачення;

в) забезпечувати безпеку відвідувачів і їх майна за посередництвом превентивних заходів та заходів захисту;

г) надавати можливо кращі умови гігієни та доступу до служб охорони здоров'я, а також попередження інфекційних захворювань та нещасних випадків;

д) запобігати будь-яку можливість використання туризму для експлуатації інших з метою проституції;

е) посилювати в цілях захисту туристів та місцевого населення заходи щодо попередження нелегального використання наркотиків.

Стаття V

Державам слід:

а) дозволяти туристам - громадянам своєї країни і іноземним туристам пересуватися вільно по країні, без шкоди для будь-яких обмежувальних заходів, прийнятих у національних інтересах щодо певних районів території;

б) не допускати будь-яких дискримінаційних заходів стосовно туристів;

в) давати туристам можливість швидкого доступу до адміністративних та юридичним службам, а також представникам консульств і надавати в їх розпорядження внутрішні і зовнішні суспільні засоби зв'язку;

г) сприяти інформуванню туристів з метою створення умов для розуміння звичаїв місцевого населення у місцях транзиту і тимчасового перебування.

Стаття VI

1. Місцеве населення в місцях транзиту і тимчасового перебування має право на вільний доступ до своїх власних туристським ресурсам, забезпечуючи своїм ставленням і поведінкою дбайливе ставлення до навколишнього природного і культурного середовища.

2. Воно також вправі очікувати від туристів розуміння та поваги до їх звичаїв, релігій та інших сторін їхньої культури, які є частиною спадщини людства.

3. В цілях сприяння такому розумінню і дбайливому відношенню необхідно сприяти поширенню відповідної інформації:

а) про звичаї місцевого населення, його традиційної та релігійної діяльності, місцевих заборонах і священних місцях та святинях, які повинні поважатися;

б) про їх художніх, археологічних та культурних цінностях, які повинні бути збережені;

в) про фауну, флору та інших природних ресурсах, які повинні бути захищені.

Стаття VII

Місцевому населенню у місцях транзиту і тимчасового перебування пропонується приймати туристів з можливо кращим гостинністю, ввічливим

зверненням і повагою, необхідними для розвитку гармонійних людських і громадських відносин.

Стаття VIII

1. Працівники в галузі туризму і постачальники послуг для туризму і подорожей можуть внести позитивний внесок у розвиток туризму і втілення в життя положень цієї Хартії.

2. Вони повинні дотримуватися принципів цієї Хартії і дотримуватися будь-які зобов'язання, взяті на себе в рамках їх професійної діяльності, забезпечуючи високу якість наданого туристського продукту в цілях сприяння утвердженню гуманістичного характеру туризму.

3. Вони повинні, зокрема, перешкоджати заохочення використання туризму для всіх видів експлуатації інших людей.

Стаття IX

Необхідно надавати сприяння працівникам у галузі туризму та постачальникам послуг для туризму і подорожей шляхом надання їм через відповідні національні і міжнародні законодавства необхідних умов, що дозволяють їм:

а) займатися своєю діяльністю при сприятливих умовах, без будь-яких перешкод або дискримінації;

б) використовувати загальну і технічну професійну підготовку як всередині країни, так і за кордоном з метою забезпечення кваліфікованими людськими ресурсами;

в) співпрацювати між собою, а також з публічними властями через національні та міжнародні організації у цілях поліпшення координації їх діяльності та поліпшення якості надаваних ними послуг.